

1925 MÁJUS 15.

Orth Pál

ERDÉSZETI LAPOK

LXIV. ÉVF.

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

KÖZLÖNYE

5. FÜZET

KIADJA: AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

Felelős szerkesztő:

CZILLINGER JÁNOS

Megjelenik minden hó 15-én.

Előfizetési díj 1925 évre általában 240.000 K., erdőtisztéknek 120.000 K.,
erdészeti altisztéknek 80.000 K.

Az Országos Erdészeti Egyesület tagjai a tagjárulékok (alap. kamat vagy tagdíj) és az időn-
kint közzétett pótdíj fejében kapják.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, Lípótváros, Alkotmány-utca 6. sz. II. emelet

A lap irányával nem ellenkező hirdetések mérsékelt díjért közöltnék.

(Telefon: 37—22.)

Még egy szó a királyi erdőfelügyelőségek elhantolásához

Olvasóink élénk emlékében lesz az „Erdészeti Lapok” f. é. januári és februári számában közzétett, az erdészeti köz-igazgatás kérdését tárgyaló két közleményem, nemkülönben az egyesületnek a kormányhoz intézett előterjesztése.

Az egyesület előterjesztésére várt válasz megérkezéskéig nem tartottam illőnek és közérdekben állónak ezzel a kérdéssel tovább foglalkozni, most azonban néhány szóval mégis csak vissza kell térnem erre a tárgyra, mert az előterjesztést *elutasító* válasz megérkezett.

Egyesületünk igazgató-választmánya még nem tárgyalta a választ. Lehet, hogy egyszerűen tudomásul veszi, lehet, hogy szükségesnek fogja tartani még egy kiegészítő előterjesztés megtételét. Ezt nem tudom, ez az egyesület bölcs mérlegelése elé tartozik.

Mint az említett cikkek írója közleményeim *befejezése-ként* kénytelen vagyok már most közölni a t. olvasóközönség-

gel ezt az eredménytelenséget, de egyben kénytelen vagyok hangsúlyozni azt is, hogy a kormány ezzel az intézkedésével a hibák felfedett ismerete mellett, hideg megfontolással, egyszerű technikai nehézségek vagy egyéb, de lényegbe nem vágó külsőségek miatt magára vette a történendőkért a felelősség teljes súlyát.

Ebben a kérdésben nem az a fontos *kinek, melyik félnek* van igaza, ki követett el mulasztást, ki nem, hanem az a lényeges, hogy *mit parancsol a közérdek*. Elismerem újból, hogy az ellenkező véleményen levőket is ugyanaz a hazafias meggyőződés vezetheti, de viszont a végrehajtó hatalomnak is mérlegelnie kellett volna azt, hogy ha egyes egyének tévedhetnének is, a szakférfiaknak egész tábora csak nem fog áldozatul esni ugyanennek a tévedésnek.

A kocka el van vetve, legalább is egyelőre. Törvénytiszteletem nem engedi, hogy a sérelmezett alkotást további kritikával illessem. Azonban egy pillanatig se legyen kétsége az illetékes tényezőknek abban, hogy sokan vagyunk, jó hazafiak és lelkes erdészek, akiket az illetékes körök hatalmi súlya egy pillanatra sem ingatott meg abban a hitében, hogy az erdészeti közigazgatást csakis a *régi kitaposott mesgyéken* lehet a magyar erdőgazdaság javára kiépíteni.

A mai cselekvés csak próbálkozás, kísérletezés a legszomorúbb időben, az erdésztársadalom véleményének meghallgatása nélkül, illetve annak ellenére, elébe vágás olyan vitás alkotmányjogi kérdéseknek, amelyek évtizedekig elintézhetetlenné lehetnek, avagy a *kikezdett irányban* sohasem lesznek megoldhatók. A mai törekvés mintegy *kodifikálása* a mostani szomorú, ideiglenes állapot állandósításának.

Mindebben csak az a szomorú, hogy ezt az esetleg évekig húzódó, lassú kórt egy egészséges szervezetnek tudatosan végig kell csinálni. Bízom benne, hogy erős szervezetünk ezt is kibírja, de végtelenül fáj, hogy ez a fölöslegesen elvesztegetett energia éppen ma nem konstruktív célokat fog szolgálni.

Kívánom, hogy én tévedjek, de sajnos, az előjelek mást mutatnak.

Kötelességünk azonban ma a meglévő keretbe beillesz-

kedni, de egyben törvényes és lojális eszközökkel, kitartó munkával, a meggyőzés fegyverével odahatni, hogy a „*végrehajtás mellőzése*“ irányában eredménytelenül maradt törekvésünk a „*mielőbbi revízió*“ gondolatában új erőre kapjon.

Nemesak magam, de velem együtt igen sokan bízvást hisszük, hogy a *királyi erdőfelügyelőségek* régi zászlaját még egyszer kibonthatjuk.

Czillinger János.

Erdőgazdaságunk mai mérlege

Irta: Tóth Bódog erdőmérnök

Hufnaglnak, a jeles német szakírónak van egy kitűnő könyve a fakereskedelemről. Népszerű, elismert munka, megérte már kilencedik kiadását is.

Könyvében egy fejezetet többek között az egyes államok erdőgazdasági és fakereskedelmi helyzetének szentel s utolsó kiadása 1922-ben jelenvén meg, teljes aktualitással foglalkozik a körülöttünk alakult új helyzettel is. Oldalakat szentel minden új alakulatnak, megvilágítja előttünk Románia, Csehszlovákia, Jugoszlávia helyzetét s nincs olyan jelentéktelen állam, melyről ne volna mondanivalója, közölni való bőséges adatai.

Kíváncsian keresi az ember, hogy mit tud *Hufnagl* a mai megcsonkított Magyarországról?

„*Magyarország a békekötés alkalmával erdőségeiben gazdag határvidékeit elvesztette s most mint erdőben szegény ország fabehozatalra van utalva; Csehszlovákia, Lengyelország, Románia és Szerbia fognak a magyar piacon osztozkodni.*“

Ennyi s egy betűvel sem több *Hufnagl* mondanivalója rólunk! Ennyi csupán, amit az elismert európai tekintély szerint bőségesen elég tudni Csonka-Magyarországról.

Az ember megdöbben s önkénytelenül is feleletet igyekszik keresni arra a kérdésre, hogy ennyire sülyedtünk-e csakugyan, vagy ez is csak a nyugati ember annyiszor hallatott